

Copyright@ Bragelonne 2015

Copyright@ TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor, nr. 5, București

email: editura@tritonic.ro

www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GUSTAWSSON, JOHANA

Block 46 : roman / Johana Gustawsson. - București : Tritonic Books, 2019

ISBN 978-606-749-426-6

821.112.2

Redactor Teodora Matei

Coperta Alexandra Bardan

Editor Bogdan Hrib

Bun de tipar: mai 2019

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

JOHANA GUSTAWSSON

BLOCK 46

Primul thriller din seria
Emily Roy și Alexis Castells

Traducere din limba franceză de Claudia Dionise

București, 2019

Joi, 7 noiembrie 2013

TREI lanterne brăzdează groapa.

Un dreptunghi perfect. Un metru treizeci lungime, cincizeci centimetri lățime. Pe măsură.

Ridică lopata, o umple cu pământ și presără peste groapă. O singură lopată și picioarele sunt deja acoperite; nu se mai văd decât degetele de la picioare. Fine ca pietricelele, reci ca gheața, pe care și-ar dori să le atingă cu vârful degetelor sale.

Fine și reci.

Aruncă încă o lopată de pământ umed pe burtă, care se depune la marginea cutiei toracice, în buric; surplusul cade pe alături. Încă niște lopeți și termină.

Repede, spune, odată, povestea!

Brusc, aruncă lopata și își acoperă urechile cu mâinile înmănușate pline de noroi.

— O s-o încizi, da?

Aruncă vorbele printre fâlcile încleștate de furie.

— Nu, nu, nu, nu! Încetează să mai urlă! Încetează!

Îngenunchează lângă groapă și își lipește mâna de buzele palide.

— Sst. Ssssst, am spus...

Mângâie cu nasul obrăjorul înghețat.

— Da... da... de acord... îți cânt cântecelul tău. Vreau să-ți cânt Imse Vimse, dar tu să taci. Ai înțeles?

Se ridică și își scutură pantalonii.

— Un micuț păianjen, pe burlan urca...

*Apucă lopata și toarnă o grămadă de pământ peste piept.
Acesta pătrunde în crestătura deschisă care continuă de la
bărbie până la stern.*

— Însă ploaia rece îl împiedica...

*O lopată de pământ peste chip. Se răspândește pe frunte,
acoperă părul și alunecă în cavitățile oculare.*

— Dar drăguțul soare, norii i-a gonit.

*Pământul se împrăștie peste corpul ca de marmură în
ritmul cântecelului.*

Tasează și nivelează ultimul strat, apoi tapetează
mormântul cu frunze ruginii de iarnă cu un gest plin de
arogență artistică. Se retrage fără să-și ia ochii de la creația
sa, revine pe poziție și rearanjează câteva frunze cu vârful
piciorului.

Își șterge lopata de mâna înmănușată, pune lanternele
în husă, își scoate mănușile, le scutură, apoi aranjează
instrumentele unul câte unul în geantă.

Când își aruncă geanta pe umăr, aude trăncănțul tipic
papagalilor cu guler trandafiriu. Se povestește că aceste
păsări exotice au scăpat de la studiourile cinematografice
Shepperton, din Surrey, în timpul filmării Reginei africane
cu Bogart, laureatul premiului Oscar, în 1951. Dar niciun
papagal n-a fost adus, de fapt, pentru filmările realizate la
studiourile din Isleworth. Așadar, de unde vin aceste păsări?

Se oprește o secundă și caută penajul verde-măr în
noaptea întunecată. Nu aude decât freamățul aripilor.

Are nevoie, într-adevăr, de-un al doilea binoclu cu vedere
nocturnă. Nu mai poate lucra cu lanterne, e mult prea
periculos; va plăti scump pentru imprudențele asta dacă
nu se organizează mai bine.

Scoate lampa din hanorac și își vede de drum.

Anglia, Londra
Hampstead Village

Domiciliul lui Alexis Castells
sâmbătă, 11 ianuarie 2014, ora 15

VULPEA se întindea sub unica rază de soare care
ajungea până la grădină. Se strecu se printre tufișuri cu
douăzeci de minute mai devreme și nu se mai mișcase de-
atunci. Trei pătrate de verdeață mai încolo, două fetițe se
zbenguiau cu picioarele goale și cu părul lor roșcat și creț
în vânt. Se întreba cum de n-au răcit până acum.

Instalată la biroul ale cărui ferestre dădeau spre un
șir de grădini, Alexis se întinse, ajustă perna sub fund și
reporni reportofonul. Vocea psalmodică a lui Rosemary
West inundă atmosfera.

Cu două luni înainte, aflându-se în fața lui Rosemary
la închisoarea Low Newton, din nordul țării, Alexis
examinase mâinile mici și delicate ale criminalei; mâini
care loviseră, sugrumaseră, violaseră. Acele mâini pe care
Rosemary le inspecta în timp ce povestea cum își omorâse
fica.

Brusc, Alexis tresări. Fețele trunchiate ale părinților
apărură pe ecranul calculatorului. Opri imediat
înregistrarea.

— Vezi că nu știi ce faci! se impacientă mama sa. Acolo
trebuie să apeși, uite!

Conversația se-ntrerupse. Alexis, amuzată, îi reapelă.

— Hello, se adresă ea chipului din prim-plan al tatălui.

— Ah... taci din gură, Mado! Uite-o acolo pe micuța noastră. Alexis, furnicuța mea, ce mai faci?

Deși avea treizeci și șapte de ani, încă era „furnicuță” tatălui ei.

— De ce nu ești pe afară, draga mea? întrebă mama apropiindu-și gura de webcam. Se pare că vremea e bună la Londra. Mă rog, bună, bună... Probabil sunt două raze de soare care-o să dispară rapid. Dacă nu ieși acum, n-o să mai ieși tot anul!

— Nu afară, pentru că trebuie să-și termine cartea, aşa să știi! Editorul așteaptă carte în două luni, știi asta, nu?

— Dar e necesar să se aerisească, micuță! Uită-te la ea! Alexis dădu ochii peste cap. *Ce-i, guriță? Ce are gurița mea?*

— Unde-mi sunt nepoții? întrebă ea ca să schimbe subiectul.

— Se joacă cu cadourile.

— Cadouri? Sărbătoriți ceva?

— Regele. *Els Reis Mags*, răsunse tatăl său într-o catalană perfectă. Trebuie să știe și micuții ăștia de unde vin. Ei sunt un sfert...

— Spanioli, da... știi, tată.

— Nu, catalani! Un sfert catalani. Unde ai ajuns cu cartea, furnicuța mea?

— Cu cinci pagini mai departe decât ieri, tată. O să vă las, trebuie să continui...

— Vrei să-ți păstrezi puțin din *fideuá* pe care am făcut-o, draga mea? întrebă mama sa. Ți-o congelez și o mănânci data viitoare când vii? Chiar aşa, când vii? Ți-ai luat bilete?

— Nu știi, mamă...

— Nu vrei din *fideuá* mea?

— Ba da, bineînțeles că vreau din *fideuá* ta, mamă, dar nu știi când vin să vă văd. Trebuie să mă-ntorc la... Îmbrățișează-i pe toți din partea mea.

— Nu spui niciun cuvânt surorii tale și lui Xavier, totuși...

— Le-am spus ieri, mamă... Hai, după-amiază plăcu...

Alexis trânti câteva pupături pe ecran ca să îintrerupă rapid protestele mamei și se deconectă de pe Skype.

Se târî până la bucătărie, își turnă o cană de cafea și sesiză ispititorul telefon mobil abandonat lângă frigider pe perioada de lucru. Nu-și dădea voie să-l consulte decât în timpul aprovizionării cu cafea sau brânză, după poftele pe care le avea.

Alexis făcu ochii mari de mirare. Douăzeci și șapte de apeluri pierdute, provenite de la o linie de telefoni fixă londoneză, și patru mesaje. Reapelă direct numărul.

— Alexis Castells, ați încercat să mă sunați...

— Alexis, sunt Alba...

În mod obișnuit, Alba Vidal, o spanioloaică cu un temperament la fel de colorat ca și ținutele sale, dădea impresia că te îmbrățișa în timp ce-ți vorbea. Dar acum, vocea sa își pierduse toată căldura. Era seacă, sfărâmată de îngrijorare.

— E numărul de la magazin, voi am să las linia personală liberă în caz că... Nu, nu, nu! Nu v-atingeți de vitrină! se enervă Alba.

Câteva cuvinte de protest infundate și bâlbâituri în loc de răspuns.

— EU sunt directoarea relațiilor publice și vă spun să nu vă atingeți de această vitrină, la naiba! Pardon, Alexis... E nebunie curată aici. Oricât de bine ai organiza totul pe parcursul mai multor luni, mereu este aceeași dezordine în ziua Z...

Alba oftă sacadat.

— *Dios mios*, Alexis...

— Ce se-ntâmplă, Alba?

Germania, iulie 1944

TRENUL

încetini când începu să urce panta.

Prizonierul trase de ușa vagonului scoțând un geamăt animalic. Ceilalți primiră aerul întinzându-și gâtul, ca și cum această briză neașteptată putea înăbuși setea care le ardea gâtlejul.

Așteptă câteva secunde, ca o vrabie pe o ramură, ce zăbovește înainte să-și ia zborul, apoi dispără în negura nopții. Iar alți deținuți luară decizia să sară, când trenul se opri.

O înșiruire de zgomote surde răsună și pădurea fu împânzită de pete gălbui; proiectoarele plantate pe turnuri începeau vânătoarea de oameni. Cercetau tufișurile, copacii răvășiți, linia pădurii.

— *Ich habe sie! Ich habe sechs von ihnen!*

Anunțul fu urmat de un balet de mitraliere. Ordinele tipate în germană se amestecară cu împușcăturile până la o liniște mormântală, mult mai înfricoșătoare decât rafalele care încurjau convoiul.

Erich Ebner se întrebă câți oameni căzuseră. Câți fugiseră. Câți muriseră lent, în chinuri atroce, din cauza rănilor. Poate e mai bine aşa, șușotise vecinul său, în engleză. Pentru că, oricum, la finalul călătoriei nu-i aștepta decât infernul. Erich se îndoia: nimic nu putea fi mai rău decât acest vagon de transportat animale, fără aer sau apă în condițiile în care temperatura exterioară depășea 25 de grade. Vagoanele fuseseră concepute să găzduiască patruzeci de oameni sau opt cai. Erau o sută patruzeci

și doi. Mă rog... O sută patruzeci și doi de oameni vii la începutul călătoriei.

Bătrânul spaniol fusese primul care murise, la câteva ore după plecarea convoiului. Atunci când fiul lui își dăduse seama că nu mai respiră, începuse să urle. Își ștersese balele de bărbia tatălui și îl strânsese în brațe gemând, în timp ce chipul purpuriu al mortului se bălăngănea de la dreapta la stânga ca într-un dans macabru. Apoi, bărbatul lovise pereții vagonului, înainte să se ia de vecinul său. Își scosese pantoful și îl lovise pe bietul băiat cu tocul. Nimenei nu mișca, lumea se mulțumise să tresără sub lovitură. Lupta încetase la fel de repede cum începuse. Epuizarea câștigase teren în fața nebuniei.

De atunci și alții cedaseră, dar erau toți atât de înghesuiți încât colegii trecuți în neființă erau mentinuți în picioare de aceia de care erau lipiți. Erich nu-i putea vedea, dar îi putea simți. Mirosul de mortăciune plutea în vagon, amestecat cu cel de sudoare și excremente. Mirosul oribil al omului redus la stadiul de animal. Dispuneau doar de o hazna care nu mai fusese golită de la plecare, cu treizeci și sase de ore înainte.

Ebner își schimbă piciorul de sprijin. Prizonierul de lângă el se eliberă din strânsoare forțat de ceilalți. Chiar înainte de evadare, acest tip îi linsese picăturile de sudoare de pe umăr. Erich îl văzu apropiindu-se de latrină centimetru cu centimetru, cu față încrățită de dezgust, ca să scoată urina care dădea pe afară. Fu întrerupt de scârțâitul pietrelor sub cizmele soldaților naziști.

Doi ofițeri SS se plantară în fața vagonului larg deschis. Cel din dreapta avansă un pas, cu mâna pe patul pistolului.

— *Ausziehen!*

Nimeni nu mișca; majoritatea oamenilor înghesuiți în vagon nu vorbea germană.

— *Nackt, verdammt Scheisse!*

Erich știa că, dacă ar fi tradus ordinele soldatului, ar fi fost executat pe loc. Atunci, începu să se dezbrace, pe cât de repede îi permitea lupta astă forțată, corp la corp.

Vecinii nu întârziară să-l imite. Amorți și jenați, își protejau sexul cu mâinile.

— *Die Anziehsachen zur ersten Reihe weitergeben!*

Colegii îl priviră cu coada ochiului ca să știe ce să facă; Ebner își pasă hainele unuia dintre deținuți care stătea în fața SS-istului.

Odată ce hainele fură stivuite în afara trenului, SS-istul își scoase pistolul Luger, puse țeava pe fruntea prizonierului din față lui și trase. Împușcătura acoperi urletele îngrozite ale oamenilor cu fețele acoperite de bucăți de creier și os.

— *Kein Entkommen mehr.*

Al doilea SS-ist reînchise ușa vagonului și trenul pleca mai departe.

Convoiul ajunse în gară a doua zi după-amiază.

Scărțăitul frânelor se amesteca, în gălăgia confuză, cu amestecul de lătrături feroce și ordine urlate în germană.

Ușa vagonului se deschise în față unui grup de soldați. Trei dintre ei țineau în lese niște câini-lup cu spume la gură, care se năpustea asupra noilor veniți.

— *RAUS! RAUS!*

Primul rând de prizonieri avansa cu prudență. Într-o ploaie de pocnituri, baionetele și bâtele de cauciuc se abătură asupra capetelor, umerilor, iar mâinile se ridicară în semn de protest. Câinii fuseseră lăsați să-i atace pe aceia care nu reușeau să se ridice.

— *RAUS!*

Pe măsură ce prizonierii ieșeau din vagon, morții cădeau pe peron ca păpușile de cărpă. Rămășițele lor

fuseseră zdrobite de cei care încercau să supraviețuiască, evitând loviturile.

Bâta nu-l atinse pe Erich decât peste umăr și genunchi; scăpă de câini și se alătură rândului, alergând.

Marșul până la lagăr îi păru că durase o eternitate. Erich avansa cu coloana de șchiopi, ordonată în rânduri de câte cinci, sub un soare de plumb, în ritmul orchestrei care-i acompania.

Nimic din toate astea nu avea sens. Călătoria. Morții. Cruzimea. Muzica. Trupurile dezgolite. Nimici nu mai încerca să-și ascundă golicuinea, ca și cum fiecare acceptase deja să renunțe la umanitate. Și liniștea. Liniștea capitulării din spatele muzicii nepotrivite. Gardienii nu-i obligaseră să tacă, dar nimici nu îndrăznea să vorbească. Frica le paraliza simțurile: înlocuise durerea, setea, foamea și oboseala extremă.

Unde erau fiii, ficele, femeile acestor bărbați? Unde erau părintii lui Erich? Și prietenii lui, colegii de la universitate? Care era destinația finală a acestei călătorii infernale? Îi auzi pe soldații SS vorbind despre pădurea din Ettersberg. Deci, erau aproape de Weimar, în Thuringen. Pe colina unde Goethe iubea să se plimbe printre fagi, gândindu-se la Charlotte von Stein.

Soldații îi opriră în față unui grilaj. SS-istul care conducea coloana citi cu voce tare inscripția din centrul porților de fier:

— *Jedem das Seine!*

Fie căruia ce i se cuvine. *Suum cuique*. De parcă acești bărbați, aflați în pragul morții, ar putea împărtăși ironia unei pauze filosofice, se gândi Erich.

Subit, cineva vociferă până își pierdu vocea.

Erich se deplasă la stânga și zări un SS-ist în picioare cu pumnul ridicat. Un om dezbrăcat gema încolăcit la pământ.

Omul zacea la pământ, iar corpul i se zguduia de spasme.

— *Aufstehen, du verdammt Ratte!*

Brațul soldatului se năpusti asupra victimei. Atunci, Erich înțelese ce strângea acesta în pumn: o piatră. Nazistul bătu bietul om până ce piatra i se înfipse în craniul zdrobit, apoi ocoli cadavrul și veni în fața convoiului.

Marșul se reluă, iar ritmul era dat de loviturile de bâtă și muzica veselă.

Erich înghițî nodul de frică care-i tot creștea în gât. Își privi picioarele umflate, întrebându-se când li se va da, în sfârșit, să bea și să mănânce. Saliva în timp ce-și imagina un pârâiaș de apă rece alunecându-i prin gâtlej.

Zece minute mai târziu, se opriră în fața unui hangar imens. Odihna era aproape.

Însă, când Erich pătrunse în clădire, nu descoperi nici grămezile de haine, nici hrana pe care se aștepta să o găsească. Șocul îl imobiliză, violent. Prizonierul din spate îl împinse înspre un bărbat brunet înarmat cu o mașină de tuns. Pe măsură ce tundea, părul său fin și blond cădea cu o grație dureroasă peste niște bucle brunete ce zăcea pe jos.

Omul apucă un brici și îl atacă axilele, brațele, toracele și picioarele. Când briciul îl ajunse la marginea sexului, Erich închise ochii. Umilința îl secă de puteri. Întoarse capul supus în timpul inspecției urechilor. Îi deschisera gura ca să-i examineze gâtul uscat. Buzele îi crăpară și începură să sângereze.

Apoi fu condus, în lovitură de bâtă, spre o cadă imensă. O lovitură de cizmă în fund îl făcu să cadă înăuntru. Recunoscu imediat mirosul de fenol. Avea impresia că pielea îi lua foc. Se scufundă în timp ce închidea gura și ochii, aşa cum îi ceruse un SS-ist zâmbitor, și ieși de-

acolo când i se făcu semn. Atunci când ajunse sub jetul de apă rece, deschise larg gura, uitând cât de tare îl ardea tot corpul.

Tipul din tren avea dreptate. La capătul acestei lungi călătorii îi aștepta, cu adevărat, infernul. Dar un infern organizat.